

høje den. Saa da den var blevet forhøjet, indbragte den i September 2,460,000 Kr., i Oktober 2 Mill. Kr., i December 1,159,000 Kr., i Januar endnu 1 Mill. Kr., men saa faldt den og har i de Maanedes af Aaret, som nu er forløbet fra den 1. April til August, kun givet 300,000—600,000 Kr.

Det ærede Medlem sagde, at denne Fordobling af Afgiften kan være hindrende for ganske legitime Forretninger, nemlig med Hensyn til disse Papirers Omsætning. Jeg skal indrømme ham, at der kan tænkes Tilfælde, hvor den fordoblede Afgift kan være hemmende. Paa den anden Side vil det ærede Medlem ogsaa indrømme mig, og han indrømmede mig det i Virkeligheden, at under en stærk Stigning af Kurser og en stor Omsætning var det rimeligt at have saa stor en Afgift, som her er Tale om. Nu er Forholdet dette, at ligesom der pludselig i September Maaned viste sig en saadan Ændring i Kursen og paa Børsen, er det muligt, at vi kan opleve lignende Begivenheder i Fremtiden, og da det ikke er muligt at komme med et saadant Forslag paa 8 Dage, føre det igennem Rigsdagen og atter lade det falde bort, naar den store Omsætning og Kursstigning er forbi, har jeg ment det nødvendigt nu, hvor, som den sidste ærede Taler (Vejstrup) bemærkede, Statskassen er i Trang, at fremsætte Lovforslaget og lade det gælde for saa lang Tid, som her er Tale om.

Det ærede Medlem mente, at jeg kunde have indsat i Lovforslaget den Bestemmelse, som findes i ganske enkelte Love, at Lovforslaget kunde falde bort gennem kgl. Resolution. Ja, jeg for min Del skulde ikke have noget imod, at der stod en saadan Bestemmelse i Lovforslaget. Ministeren kan ikke have noget imod, at der gives ham en saa stor Bemyndigelse, men jeg har ikke turdet søge denne Bemyndigelse ud over de ganske særlige Tilfælde, hvor jeg har søgt den, nemlig med Hensyn til Tillægsafgiften paa Spiritus og Vin, fordi der derved lægges saa overdentlig store Byrder paa Borgerne, at man i samme Øjeblik, man mener at kunne unddrage dem disse, ogsaa bør gøre det, men ikke afvente et Lovforslags mulige Skæbne. Der er Rigsdagen jo ogsaa gaaet ind paa det, men jeg tror neppe, at den høje Rigsdag vil slutte sig til at et Hensyn som dette at overlade til den til enhver Tid værende Finansminister et Skøn over, om Afgiften atter skal bringes tilbage til sin oprindelige Sikkelse eller ikke.

Det ærede Medlem sagde, at der un-

der den Omsætning, der fandt Sted paa Børsen særlig i Slutningen af August og September, hvor Udlændinge indkøbte danske Aktier, havde været Anledning for Regeringen til at træffe særlige Foranstaltninger. Jeg skal hertil sige, at officielt ved Regeringen ikke noget om, hvem der køber Aktierne paa Københavns Børs, noget saadant foreligger ikke for Regeringen, hverken for andre Ministerier eller for Finansministeriet. Vi kan ikke i Regeringen skønne over, hvem der gør det. Det er muligt, at man i visse Aktieselskabers Bestyrelse, i visse Bankkredse o. lign. kan have en endog grundet Mening derom, men jeg maa dog betvivle, om man kan være ganske sikker paa, hvem der køber et Papir. Men da er det atter saaledes, at saafremt der i 14 Dage finder saadanne Opkøb Sted paa Børsen, er det ikke godt muligt for Regeringen at lave Love for det. Dernæst skal jeg henvise til den i den nuværende Aktielov værende Bestemmelse om, hvorledes man har at forholde sig med Udlændinges Repræsentation i et Aktieselskabs Bestyrelse.

Jeg kan altsaa meget vel forstaa det ærede Medlems Indvendinger, saadanne Indvendinger var netop dem, der gjorde sig gældende for mig, da jeg ikke foreslog en Fornyelse af denne særlige Stempelafgift. Men jeg maa, saaledes som Forholdene ligger, atter bestræbe mig for at faa Forhøjelsen, ganske sikkert ud fra den Betragtning, at der er en Mulighed for, at den kan komme til at spille en stor Rolle i Statskassen, og saa maa jeg se bort fra, om den i visse ganske særlige Tilfælde ved Interventionskøb o. lign. kan blive noget hemmende overfor den ganske legitime Handel med saadanne Værdipapirer.

Richelieu: Mod Opkøb af Aktier vil det være vanskeligt at træffe Foranstaltninger, men mod, at de gaar ud af Landet under saadanne Forhold som disse, der jo er ganske ekstraordinære, kan der vel nok træffes Foranstaltninger. Der er, saa vidt jeg ved, i andre Lande truffet Foranstaltninger imod, at Skibe paa en eller anden Maade kommer paa Udlændinges Hænder. Det var den Fare, man saa var til Stede ved den nævnte Lejlighed.

I øvrigt vil jeg kun sige, at vi jo alle ved, at Finanskassen lider af kronisk Trang til Penge, og det Parti, jeg tilhører, er ogsaa fuldstændig villigt til at gøre sit til at hjælpe Finanskassen til de Penge, den behøver. Vi ønsker blot, at dette skal